

Πρόσφυγες μαθητές

(ΟΣ) Και μου βρίσκει μόνο των Αρχαίων ελληνικών το βιβλίο. Και έβγαλα, σχεδόν όλο το γυμνάσιο, λέγοντας οι καθηγητές κι εγώ έγραφα. Και θυμάμαι στην πρώτη, στην τρίτη γυμνασίου, τότε πώς τις λέγανε... Γιατί πριν κάνανε από το δημοτικό, όταν πηγαίνανε από την τετάρτη δημοτικού, πηγαίνανε πρώτη και δεύτερα γυμνασίου, εγώ έβγαλα το δημοτικό γιατί δεν θα πήγαινα γυμνάσιο, αλλά έλα που πήγα και τελείως αδιάβαστη και πέρασα! Και θυμάμαι τα μαθήματα της ιστορίας, τα κεφάλαια ήτανε εβδομήντα δύο κεφάλαια! Που τα είχα γραμμένα. Και τα πιο πολλά παιδιά, εδώ, διαβάζανε απ' τις σημειώσεις μου.

(ΝΣ) Μάλιστα.

(ΟΣ) Δύσκολα χρόνια. Μόνο στην τελευταία τάξη είχα όλα τα βιβλία, γιατί βρέθηκε η Όλγα η Αγραφιώτου που έμενε στη γωνία, που έβγαλε την προηγούμενη χρονιά το σχολείο και μου έδωσε τα βιβλία της. Κι έτσι μπόρεσα... Δύσκολα χρόνια, πολύ δύσκολα. Πάρα πολύ δύσκολα! Που δεν ξέρω αν θα πήγαινε άλλο παιδί. Τότε όμως ήμασταν όλα στην ίδια μοίρα τα παιδιά, και προσπαθούσαμε το ένα να βοηθάει το άλλο. Γι' αυτό δεν είχαμε έτσι να..., βλέψεις άλλες, ας πούμε. Υπήρχε σεβασμός και πραγματική αγάπη τότε. Η ανέχεια μάς είχε κάνει πολύ ανθρώπινους. (ΟΣ)

(ΝΣ) Εδώ υπήρχε αλληλεγγύη στη γειτονιά λίγο παραπάνω ε;

(ΟΣ) Υπήρξε αλληλεγγύη. Υπήρχε γειτονιά πριν! [Τονίζει τη λέξη γειτονιά. Τώρα δεν υπάρχει γειτονιά. Όταν ήτανε όλοι εδώ που μένανε, απέναντι στο σπίτι μαζευόμασταν και μέχρι τις 2 τη νύχτα παίζαμε «μπιζ», παίζαμε διάφορα, τραγουδούσαμε. Τώρα δεν υπάρχουν αυτά όλα. Δεν βλέπεις ούτε ανθρώπους για ν' ακούσεις μια καλημέρα! Αυτό το... χαζοκούτι μάς έχει κλείσει όλους εδώ μέσα! Δεν υπάρχει! Δεν υπάρχει. Τι να κάνουμε!